ŠKYŤÁK

ŠELMOVSKÁ ŠTIKA III.

KNIHA 7

Jak přežít dračí bouři

ze staroseverštiny přeložila

CRESSIDA COWELLOVÁ

O PŘEKLADATELCE

Cressida Cowellová vyrůstala v Londýně a na malém, téměř neobydleném ostrůvku u západního pobřeží Skotska, kde trávila čas psaním povídek, rybařením a pátráním po dracích. Byla vždy přesvědčena, že na ostrově nějací draci žijí, a dodnes je nepustila z hlavy.

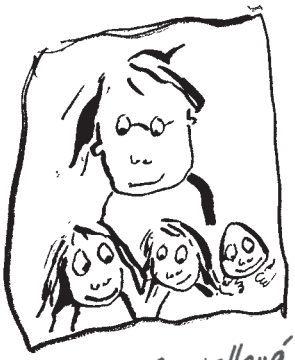

Cressida Cowellová se svými dětmi

O AUTOROVI

Škyťák Šelmovská Štika Třetí byl báječný šermíř, zaříkávač draků a největší vikinský hrdina všech dob. Jeho paměti nás ale zavedou do časů, kdy byl ještě úplně obyčejný kluk, pro kterého nebylo vůbec snadné stát se hrdinou.

Škyťák a Bezzubka

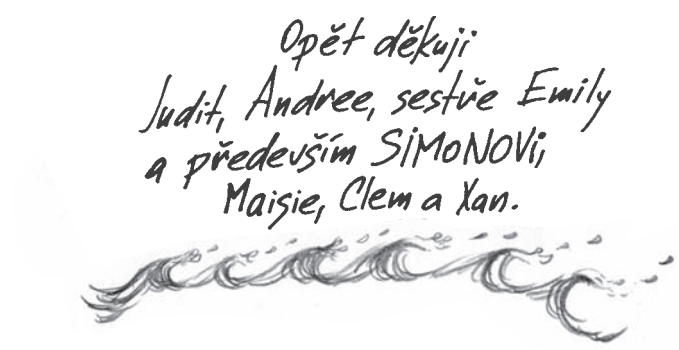

Text and illustrations copyright © 2008 Cressida Cowellová
First published in Great Britain in 2008 by Hodder Children's Books
Translation © 2016 Silvestr Vandrovec Špaček
Czech edition © 2016 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena.
Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmikoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ISBN 978-80-7529-014-4

Jak přežít dračí bouři

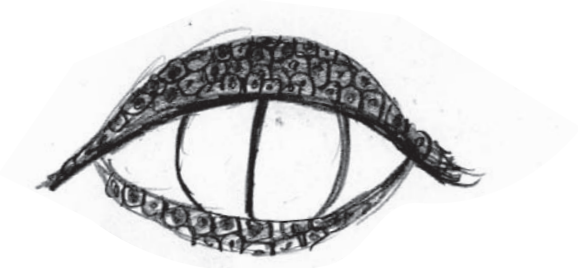

Škyťák Šelmovská Štika III.

ze staroseverštiny přeložila

CRESSIDA COWELLOVÁ

BRIO

Hromůra
Bezzubka
Škyťák
PŘEPRSATÁ PERCHTA
Šušnibor
Vadmozek Vrahoun
Beďard Vadmozkův pobočník
SMRT

PATRIK
Pomatenec
Rybinoha
(Škyťákův
nejlepší
kamarád)
Kamikazi
Flegmon
Ohromný

AMERIKA
Velký západní oceán
JIŽNÍ AMERIKA

ZEMĚ POLÁRNÍCH PLAZŮ
Vražedné hory
ostrůvek Trumberk
BARBARSKÉ SOUOSTROVÍ

~ OBSAH ~

Prokletí Medvídkovy babičky 11
1. Vikinský plavecký závod jaksepatří 15
2. Nechť zvítězí ten (nebo ta) nejtučnější a nejmíň hloupý (či hloupá) 27
3. Není ten Šušnibor kouzelný? 48
4. To je vážně, vážně špatné 58
5. Stará zášť nerezaví 72
6. Sekera osudu rozhoduje 84
7. Výprava za objevením Ameriky 92
8. Otročí cejch 105
9. V zemi Polárních plazů 119
10. Bezzubkovo dobrodružství v kuchyňském stanu 129
11. Útěk z *Amerického snu II* 134
12. Zdr-r-r-r-héééééj!!! 140
13. Teď byli na jeho území... 157
14. Co se odehrávalo ve Vražedných horách 166
15. Do Ameriky je cesta dlouhá 175
16. Ahoj země!!! 181
17. Leviatyran útočí 191
18. Na stěžni *Amerického snu II* 204
19. Plav dál, domů je plavba daleká 221
20. Tikající věcička začíná tikat hlasitěji 234
21. Konec plaveckého závodu 239
Doslov Škyťáka Šelmovského Štiky III. 261

Jsme odsouzeni k záhubě!
K ZÁHUBĚ!
Poznám to podle tohohle prstu...

PROKLETÍ MEDVÍDKOVY BABIČKY

Před dávnými časy se jednomu malému chlapečkovi zdál sen.

Zdálo se mu, jak se prohání nádhernou bílou divočinou, krajinou svého dětství, jak utíká dál a dál sněhem tak dokonalým, že byste se ho skoro neodvážili dotknout. Ale zničehonic mu únavou ztěžkly nohy, až jimi sotva pohnul..., něco ho táhlo zpět... Co to bylo?

Probudil se, otevřel oči a zjistil, že leží ve tmě v podpalubí veliké lodi a je tak daleko od domova, že už snad ani dál být nemůže.

Jmenoval se Medvídek. Náležel k lidu zvanému Severní Poutníci a nebyl otrokem odjakživa. Ještě před dvěma týdny si mohl hrát na úchvatné ledové pláni táhnoucí se na míle daleko, svobodný stejně jako lední medvědi a tuleni, které jeho lidé lovili harpunami, aby měli co jíst a čím se zahřát.

Ale pak přišli Vikingové.

Zaútočili na nicnetušící Poutníky, zrovna když spali, odvlekli je na svoje lodě a odvezli je z jejich

domoviny. Od té chvíle neměl Medvídek nic pořádného k jídlu, a co bylo pro neposedného kluka zvyklého běhat ještě horší, neměl možnost udělat víc než pár kroků.

Když je Vikingové přepadli, Medvídkův otec byl právě na lovecké výpravě, takže do zajetí nepadl.

„Prosím, tatínku,“ šeptal Medvídek do tmy. **„Zachraň mě, tatínku...“**

„CHA!“ zaskřípala hlasem plným marnosti Medvídkova děsivá babička, která ležela v řetězech vedle. **„Tatínek tě zachránit nemůže, protože neví, kde jsi. A bohové na nás nejspíš zapomněli, když tohle dopustili. Vikingové jsou chamraď, všichni do posledního,“** prskala do tmy. **„Nepotkala jsem ještě ani jediného dobrého. Jsou to zákeřní, hanební, zkažení lidé... Ó, co já bych dělala, kdyby se mi teď nějaký dostal do rukou. Klidně bych mu snědla játra, to mi věř. Proklínám tuhle plavbu a všechny na téhle lodi...“**

„MY jsme na ní taky,“ podotkl Medvídek. **„Celou loď neproklínej, vždyť bys mohla proklít i nás.“**

„NEODMLOUVEJ starším a zkušenějším,“ okřikla ho babička přísně (být připoutaný řetězem

ke klející babičce není nic příjemného). **„Už tak jsme odsouzeni K ZÁHUBĚ... Ne, teď už m žeme leda nenávidět a proklínat...“**

Tím Medvídkova babička dosáhla toho, že VŠICHNI Poutníci kolem začali nenávidět a proklínat, hněvivě vyli do tmy podpalubí a chtěli jíst něčí játra.

„MĚJTE SE TAM NAHOŘE NA POZORU!“ zakřičela Medvídkova babička ke stropu jako vzteklá vlčice. **„JAK NĚKDO Z VÁS ŠKOBRTNE A SPADNE TÍM PR LEZEM SEM, ROZTRHÁME HO NA KUSY, TO VÁM POVÍDÁM!“**

Jenom Medvídek byl zticha a ve tmě nikdo neviděl, že se mu po tvářích pomalu koulejí slzy, což bylo štěstí, protože Poutníci mají srdce jak lední medvědi a nikdy nebrečí.

V duchu si pořád dokola opakoval: **„Prosím tě, tatínku, prosím, pomoz mi... prosím, bohové, prosím, prosím, pomoc... prosím... kdokoliv... jestli mě slyšíte... pomoc... pomoc... pomoc...“**

tik
tak
tik
tak

1. VIKINSKÝ PLAVECKÝ ZÁVOD JAKSEPATŘÍ

Na Barbarském souostroví byl mrazivý jarní den. Škyťák Šelmovská Štika Třetí, naděje a následník trůnu kmene Chlupatých Chuligánů, stál zkroušeně na pláži na západním úpatí Vražedných hor a na sobě neměl vůbec nic krom přilby, meče, vesty a prťavých chlupatých plavek.

Vražedné hory ani v nejmenším nepatřily k místům, která byste chtěli dobrovolně navštívit. Škyťákovi z nich běhal mráz po zádech. Jejich majestátní, nelítostné, závratně vysoké vrcholy obývali různí nevýslovně nebezpeční draci a zmutovaní vlci, nemluvě o Vrahounech, nejdivočejším a nejkrutějším vikinském kmeni celého necivilizovaného světa.

Kmen Vrahounů moc často nemíval hosty. Možná s tím měl co do činění jejich nepříjemný zvyk obětovat vetřelce na vrcholku Vrahounského štítu nebeským drakům.

Tentokrát si ale Vadmozek Vrahoun usmyslel, že bude pohostinný, a pozval na svůj ostrov dva další kmeny, Chuligány a Zbojnice, na takové zábavné, přátelské mezikmenové plavecké utkání.

Šlo o tradiční *vikinský* plavecký závod a Vikingové byli kapánek magoři, takže chodili i plavat se zbraněmi – s meči, sekerami, dýkami a tak vůbec.

Podle všeho je ani nenapadlo, že by to mohlo škodit jejich vznášivosti.

Takže kompletní válečnictvo kmenů Vrahounů, Chuligánů i Zbojnic teď poskakovalo na nepříjemně kamenité pláži, všichni se snažili tvářit, že ale vůbec nemají rohy na přilbách jak rampouchy, a z hor tyčících se nad nimi je povzbuzovalo vytí zmutovaných vlků.

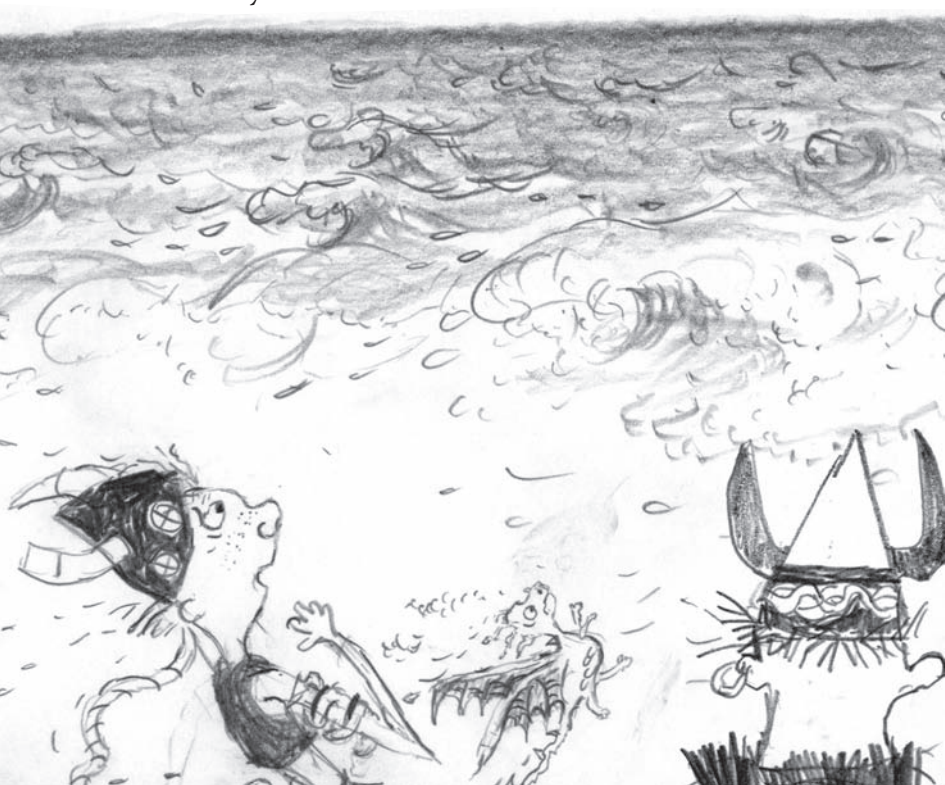

Od východu vál prudký vichr, kradl přilby, pláště i meče, které kutálel dolů po pláži, a Škyťákovi z něj na hubených pihatých rukou naskakovala husí kůže. Jeho drobounký lovecký drak Bezzubka měl co dělat, aby dokázal vzlétnout a vichr ho přitom neodfoukl.

Bezzubka byl nevídaně malý drak obecný čili zahradní s velikýma, nevinnýma, brčálově

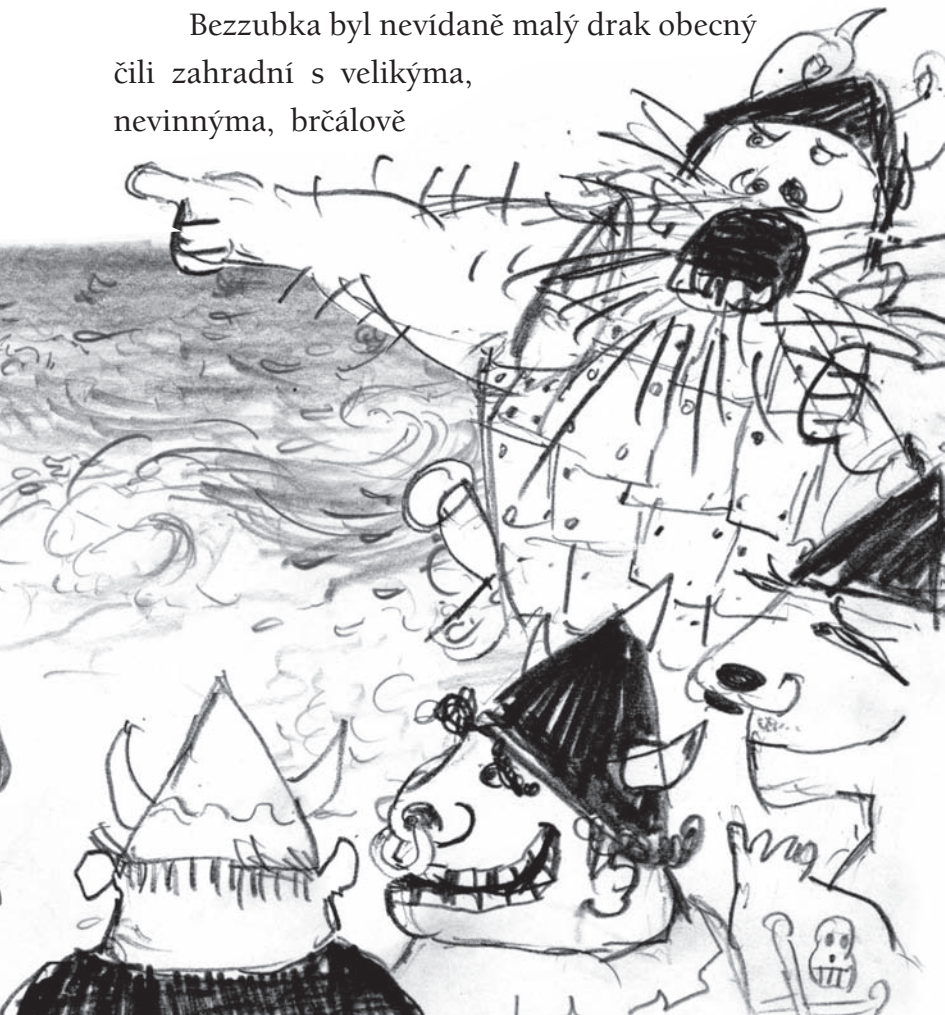

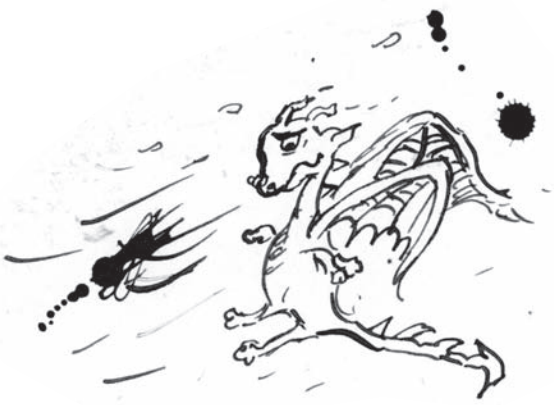

zelenýma očima.

„Bezzubka b-b-by dneska plavat nechodil, b-b-být tebou,“ radil Škyťákovi. „Voda je ď-ď-děsně studená, Bezzubka už v ní byl a málem mu umrzla křídla.“

„Ano, pěkně děkuju, Bezzubko,“ odpověděl Škyťák. (Byl totiž jedním z mála Vikingů, kteří kdy uměli dracky, což byl jazyk, kterým se mezi sebou dorozumívali draci.) „To je moc dobré vědět, budu si to pamatovat.“

Hltan Říh – Viking, který na Trumberku vedl povinný pirátský výcvik – byl jen v trenýrkách a nasával ledový vichr do plic, jako by to byl ten nejpříjemnější letní vánek. „Nádherné počasí na koupání!“ zaburácel blaženě a zabušil si pěstí do prsou jako veliká zrzavá gorila. „Tak kluci, všichni ke mně a do pozoru, vysvětlím vám pravidla závodu...“

Tucet chlapců nastoupil před učitele do rozechvělé řady.

„Takže mládeži!“ zahřměl Hltan. „Správný vikinský plavecký závod není nic jako ty ubohé závůdky, co mají na pevnině. Je to zkouška vaší ODOLNOSTI, SÍLY a SEBEVRAŽEDNÉ ODVAHY...“

„A do prkýnka,“ zaskučel Škyťákův nejlepší kamarád Rybinoha, jediný žák pirátského výcviku, který byl ve všech vikinských disciplínách ještě horší než Škyťák sám. Nohy měl jak špagety a vůbec neuměl plavat. „To se mi ani trochu nelíbí...“

„Ve správném vikinském plaveckém závodě,“ pokračoval Hltan, „vyhrává ten, kdo je POSLEDNÍ.“

Z nastoupené řady se ozvalo překvapené lapání po dechu a výkřiky „ale pane, prosím, to nemůže být pravda, pane“.

„Tak v tom případě,“ ušklíbl se Soplan Šušnibor, veliký násilnický výrostek se svalnatýma rukama potetovanýma lebkami, „to určitě vyhraje Škyťák Neschopný. *Ten* je poslední vždycky...“

Škyťák postávající na jedné noze se pokusil o úsměv, ale upadl do písku.